

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နတ်နွယ်
ရောမက မိန်းမပျက်

THE WOMAN OF ROME
Alberto Moravia

ပဉ္စမအကြိမ်

အပိုင်း (၁)

၁

အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်မသည် တကယ်ပင် လှပ၍ နေချေပြီ။ သွယ်ဝန်းသောမျက်နှာ၊ ရည်ရွန်းသော မျက်လုံး၊ ဖြောင့်တန်းသော နှာတံ၊ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်း၊ စီရီဖြူဖွေးသော သွားတို့ နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို မယ်တော်မာရီနှင့် တူသည် ဟု အမေ ပြောလေ့ရှိပါသည်။ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးနှင့် တူ သည် ဟု အပြောခံရသကဲ့သို့ပင် ကျွန်မစိတ်တွင် ချောက်ချားသွားမိပါသည်။ ယင်းကြောင့် ပင် ကျွန်မဆံပင်ကို မယ်တော်မာရီကဲ့သို့ပင် ပြုပြင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာထက် အဆ တစ်ရာမျှ ပို၍ လှပသည် ဟု အမေက ဆိုပါသည်။ ရောမတစ်မြို့လုံးတွင် ကျွန်မလို ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မျိုး တစ်ယောက်မျှ မရှိဟု ဆက်၍ ပြောပါသည်။ ထိုအချိန်ကတော့ ကျွန်မသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် ပတ်သက်၍ သိပ်အမှုမထားခဲ့ပါ။ မျက်နှာကလေးလှနေလျှင် တော်လောက်ပြီဟု အောက်မေ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါတွင် တော့ အမေပြောသည် မှာ မှန်ကြောင်း ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။ ကျွန်မသည် ပေါင်တံဖြောင့်စင်း၍ ကားသောတင်၊ ရှည်လျားသော ကျော၊ ကျင်သောခါးနှင့် ကျယ်သောပခုံးတို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဝမ်းဗိုက်သည် မို့မို့တင်းတင်းကလေး ဖြစ်၏။ ချက်သည် ဗိုက်သားထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ မြုပ်ဝင်နေသဖြင့် ပျောက်ကွယ်နေ သလောက်ပင်

င် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် အမေကတော့ ယင်းကဲ့သို့ မို့မောက်နေခြင်း သည် ပို၍ လှသည် ဟု ပြောပါ၏။ အမျိုးသမီးတို့ ဝမ်းဗိုက်သည် ယနေ့ ခေတ်စားနေသလို ရုပ်ရှုပ်ကလေးနေသည် ထက် မို့မို့မောက် မောက်က လေး ရှိနေသင့်သည် ဟု ယူဆ၏။ ကျွန်မ၏ ရင်သည် အထူးပင် ဖွံ့ဖြိုး လှသည် ။ တင်းတင်းအိအိကြီး ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ကြီးလွန်းသည် ဟု ဆို သောအခါတွင် အမေက ဒါမှ တကယ့်အလှဟု ဆို၏။ ယနေ့အမျိုးသမီး များ တွင် ရင်ဆိုသည် မှာ မရှိတော့ဟု ဆိုချေ၏။ အဝတ်အစားများ ချွတ် ထားသောအခါတွင် ကျွန်မသည် အရပ်မြင့်၍ အချိုးအစားကျနလှပါ သည် ။ ပန်းပုရုပ်နှင့် တူသည် ဟု နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ က ပြောပြပါသည် ။ သို့ရာတွင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသောအခါတွင် ကား ကျွန်မသ နှင့် သွယ်လျသော မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပြီး ဤသို့ ကိုယ်လုံးကိုယ် ထည်မျိုးရှိမည်ဟု မည်သူကမျှ ထင်မည် မဟုတ်ချေ။ ယင်းသို့ ထင်မြင်ကြရသည် မှာ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများ သည် တစ်ခုနှင့် တ ခ်ခု ဆက်သွယ်မျှတပြီး အချိုးအစားကျသောကြောင့် ဟု ပထမဆုံး ကျွ န်မ ကိုယ်ဟန်ပြရသော ပန်းချီဆရာက ပြောပါသည်။ ။

ယင်းပန်းချီဆရာကို အမေက ကျွန်မအတွက် ရှာဖွေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ သည် ။ အမေကိုယ်တိုင်သည် လည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး အပ်ချုပ်သည် မ မဖြစ်မီက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းပန်းချီဆရာ ထံသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားရောက်စဉ်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားပါမည်ဟု ဆိုသော်လည်း အမေက အတင်း လိုက်လာပါသည်။ ။ လူ စိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ရှေ့တွင် အဝတ်များ ချွတ်၍ ပြရမည့် ကြော င့် ထက် ထိုသူအား အမေက ဈေးစကားများ ပြောကြားမည့် အတွက် ကျွ န်မက ရှက်နေမိပါသည်။ ။ တကယ်လည်း တကယ်ပင် ဖြစ်၏။ အမေ သည် ကျွန်မအား အဝတ်များ ကူ၍ ချွတ်ပေးပြီးနောက် ခန်းမအလယ်

ကောင် ကိုယ်တုံးလုံးကြီး ရပ်နေစေပါသည်။ ။ ထို့နောက် သူမသည် ပန်းချီဆရာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပါတော့သည်။ ။ "ကြည့်စမ်း ပါဦး၊ သူ ရင်ကြီးတွေ ဘယ်လောက်ထွားပြီး သူတင်ကြီးတွေ ဘယ်လောက် ကားသလဲဆိုတာ၊ ပြီးတော့ ပေါင်တံ ကြီးတွေကိုလည်း ကြည့်လိုက်စမ်း ပါဦး၊ ဒီပေါင်တံမျိုး၊ ဒီတင်မျိုး၊ ဒီရင်မျိုးကို ရှင် ဘယ်မှာ များ ရှာလို့ ရနိုင်မလဲ" အမေက ယင်းသို့ပြောရင်း ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြ၊ ပုတ်ပြ၊ ထိပြပါသည်။ ။ ဈေးထဲတွင် တိရစ္ဆာန်များကို ရောင်းချသည့် အခါတွင် လူတွေဝယ်ချင်အောင် ပြသပုံမျိုးဖြစ်ပါ သည်။ ။ ပန်းချီဆရာက ရယ်မော၍ နေသည်။ ။ ကျွန်မက ရှက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့ ဆောင်းတွင်းဖြစ်၍ ချမ်းလည်း ချမ်းပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ ပြသပြောဆိုနေခြင်းများ သည် မလိုလားအပ်သည့် အသွင်မျိုးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိခင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်မ၏ အလှကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသောအားဖြင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက နားလည်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ လှသည် ဆိုလျှင် အမေလည်း လှသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ပန်းချီဆရာကလည်း ယင်းသဘောကို နားလည်ဟန်ရှိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး မီးလုံရန် မီးဖိုဆီသို့ ခြေဖျားထောက် ၍ လျှောက်သွားပါသည်။ ။ ပန်းချီဆရာသည် အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိပြီး ဖော်ရွေရည်မွန်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်မကို ရမ္မက်ဆန္ဒဖြင့် မကြည့်ဘဲ အရာဝတ္ထုတစ်ခုအနေဖြင့်သာ ကြည့်လေသည်။ ။ သည့် အတွက် လည်း ကျွန်မက စိတ်သက်သာရာရပါသည်။ ။ နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ကျွန်မနှင့် ကျွမ်းဝင်လာသောအခါ၌ ကြင်နာစွာ၊ လေးစားစွာဖြင့် ဆက်ဆံပါသည်။ ။ အရာဝတ္ထုသက်သက် သဘောမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ လူတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဆက်ဆံခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မက ချက်ချင်းပင် သူ့ကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားပါသည်။ ။

ကျွန်မကို ကြင်နာယူယစွာ ဆက်ဆံသည့် အတွက် သူ့ကိုတိတ်တခိုးပင် ချစ်နေမိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်မပေါ်၌ မည်သည့် အခါမျှ စည်းမဖောက်ပါချေ။ သူသည် အမြဲတမ်းပင် ကျွန်မကို ပန်းချီဆရာတစ်ဦး အနေဖြင့် ဆက်ဆံ ၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မဆက်ဆံချေ။ ကျွန်မတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးသည် တစ်လျှောက်လုံး မှန်ကန် သန့်ရှင်းလှပေသည်။

အမေက ကျွန်မကို ချီးကျူးခန်းဖွင့်၍ ပြီးသွားသောအခါတွင် ပန်းချီဆရာသည် စက္ကူပုံကြီးတစ်ခုဆီသို့ သွား၍ ရောင်စုံပုံနှိပ်ထားသော စက္ကူတစ်ရွက်ကိုယူပြီး အမေအား ပြပါသည်။ "အဲဒါ ခင်ဗျားသမီးပဲ" သူက ပြော၍ ကျွန်မက မီးဖိုမှ ခွာကာ ပုံကိုကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဝတ်လစ်စလစ်လဲလျောင်း၍ နေသော အမျိုးသမီး၏ ပုံဖြစ်သည်။ ယင်းအမျိုးသမီးသည် တကယ်ပင် ကျွန်မနှင့် တူပေသည်။ သို့ရာတွင် သူမသည် ဝတ်လစ်စလစ် ဖြစ်သော်လည်း ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားကိုကား ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူမက မိဖုရားတစ်ပါးသော်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသော်လည်းကောင်း ဖြစ်တန်ရာပြီး ကျွန်မ က သာမန်မိန်းကလေးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ "ဟုတ်တယ်။ အက်ဒရီယာနာနဲ့ သိပ်တူတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ"

"ဒင်နီ"

ပန်းချီဆရာက ခပ်ပြုံးပြုံး ပြန်ဖြေသည်။

"ဘယ်က ဒင်နီလဲ"

"ရှေးဟောင်း နတ်သမီးတစ်ပါးပေါ့"

အမေက ကျွန်မအား ပန်းချီဆရာအလိုရှိသည့် အတိုင်း လဲလျောင်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်၍ သော်လည်းကောင်း

ကောင်း ကိုယ်ဟန်ပြဖို့ ပြောလေသည်။ အမေက သူ့ထက်ပို၍ နားလည်
နေကြောင်း ပန်းချီဆရာကပြောရာ အမေက သူမ၏ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်
ဘဝကို ချက်ချင်းပင် ပြောပြလေတော့၏။ ထိုစဉ်အခါကဆိုလျှင် သူမသ
ည် ရောမမြို့တွင် အလှပဆုံးသော ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်
။ သူမ အနေဖြင့် ယင်းအဖြစ်ကို ပျက်စီးစေသည် မှာ အိမ်ထောင်ပြုလို
က်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကြိုက်တွင် ပန်းချီဆရာ က ကျွန်မအား ဆိုဖာ
တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းစေပါသည်။ လက်နှင့် ခြေထောက်အနေအ
ထားများကို သူကြိုက်သလို ရွှေ့ထားပြင်ဆင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသ
ည် ကျွန်မကို ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ပါသည်။ အသား ချင်း မထိသလော
က်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ကား အမေက စကားမျှင်တန်းနေ
သော်လည်း သူက စတင်၍ ပုံကြမ်းလောင်းလေတော့သည်။ သူသည်
သူမ၏ စကားများကို နားမဝင်တော့ဘဲ ပန်းချီဆွဲမှုတွင် အာရုံ နစ်မြုပ်
နေပြီမှန်းကို အမေက သိရှိသောအခါ သူမက မေးလေသည်။

"ကျွန်မ သမီးကို တစ်နာရီ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ"

ပန်းချီဆရာသည် ပိတ်ကားမှ မျက်လုံးမခွာဘဲ ဈေးပေးလိုက်သည်။ ။
ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ကျွန်မတင်ထားသော အဝတ်များကို အမေ
က ဆွဲယူ၍ ကျွန်မထံ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး -

"အဝတ် ဝတ်၊ သွားကြစို့"

"နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ပန်းချီဆရာက အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်း၍ အံ့ဩစွာ မေးလိုက်၏။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကဲ လာ လာ အက်ဒရီယာနာ၊ တော်လောက်ပြီ"
အမေက အင်မတန် ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်ဟန်ဆောင်၍ ပြန်ဖြေသည်

။ သည် နောက်တွင် ကား အမေ လုပ်ပုံက ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်၏။ ပို
က်ဆံဒါလောက် နည်းနည်းကလေးပေးရုံဖြင့် ရနိုင်ပါ့မလား။ ရူးနေသ
လား စသည် ဖြင့် သူ့အား အသံကုန်အော်ဟစ်၍ ပြောနေတော့၏။ ကျွန်
မသည် အရွယ်လွန်နေသူတစ်ဦး မဟုတ် ကြောင်း၊ အသက် ၁၆ နှစ်သာ
ရှိသေးကြောင်း၊ ယခုမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုယ်ဟန်ပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း
တို့ ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ၏။ အမေသည် တစ်ခုခုလိုချင်ပြီဆိုလျှင် အ
ရမ်းကာရောအော်ဟစ်၍ အင်မတန် စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးရှိနေသည့် အသွင်
ဟန်ဆောင်တတ်ပေသည် ။ အမှန်တော့ သူမသည်
တကယ်စိတ်ဆိုးနေခြင်းကား မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် အမေသည် ဈေး
ထဲ၌ ဝယ်သူက ဈေးနည်းနည်းပေး၍ ရောင်းသူက
အော်ဟစ်နေသလိုမျိုး အော်ဟစ်လျက် ရှိ၏။ အမေသည် ကိုယ်နှုတ်နှစ်
ပါး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူများအား ပို၍ အော်ဟစ်တတ်လေ သည် ။
အကြောင်းမူ သူတို့ သည် သူ့အား အလျှော့ပေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်
၏။

တကယ်ပင် ပန်းချီဆရာသည် လည်း အဆုံးတွင် အလျှော့ပေးရလေ
သည် ။ အမေက ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့နေစဉ်တွင် သူကပြုံး၍ တစ်စုံ
တစ်ခု ဖြတ်ပြောနိုင်ရန်သာ ကြိုးစားနေလေသည် ။ အတော်ကလေး
မော၍ အမေ စကားပြောရပ်သွားတော့ သူက ဘယ်လောက်လိုချင်သန
ည်းဟု မေးသည် ။ သို့ရာတွင် အမေက လိုရင်းကို တည့်တည့်မပြော
သေးချေ။

"အဲဒီပုံကို ဆွဲတဲ့ ပန်းချီဆရာက သူ့ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ကို ဘယ်လော
က်ပေးလဲ"

"ဒါက ဘာဆိုင်တာမို့လဲ၊ ဟိုခေတ်ကပဲ။ ဝိုင်တစ်ပုလင်း၊ ဒါမှ မဟုတ်

လက်အိတ်တစ်စုံလောက်ပဲ ပေးတော့မပေါ့"

အမေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်ပြန်တော့သည်။ ။ သူ့ကို နှိမ့်ချ၍ ကျွန်မ၏ အလှကို မြှောက်ပင့်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ ရုတ်တရက် စိတ်ပြေသွားဟန်ပြုကာ လိုချင်သည့် ဈေးကို ပြောသည်။ ။ သူက ဆစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံး တွင် တည့်သွားကြသည်။ ။ အမေက သူပေးသောပိုက်ဆံကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံယူသည်။ ။ ပြီးတော့ သူမအား အနည်းအကျဉ်းမှာ ကြားကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပန်းချီဆရာက တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အလုပ်ခုံဆီ သို့ လျှောက်သွားရင်း ပြောသည်။ ။

"မင်းအမေက ဒီလိုပဲ အော်နေတာပဲလား"

"အမေက ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တယ်"

ဒါပဲ ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ငါထင်တာကတော့ မင်းအမေက ပိုက်ဆံကို ပိုပြီး ချစ်ပုံရတယ်"

"ဟင့်အင်း ဒါတော့ မဟုတ်ဘူး။ ။ သူက ကျွန်မကို အချစ်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေဟာ ကျွန်မ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ရက်ဘူး။ ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်စေချင်တယ်"

ကျွန်မက ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် နှုတ်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ။

ဤပန်းချီဆရာနှင့် စပ်လျဉ်းသော အကြောင်းကို ကျွန်မက ယခုကဲ့သို့ အသေးစိတ်ပြောပြနေရသည် မှာ အကြောင်းနှစ်ရပ်ရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပထမအကြောင်းမှာ ထိုနေ့သည် ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ပထမဆုံးအလုပ်လုပ် သောနေ့ဖြစ်၍ တည်း။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ ဤအဖြစ်အပျက်သည် အမေ၏ စရိုက်နှင့် ကျွန်မအပေါ် သူမက အဘယ်မျှ မြတ်နိုးပုံတို့ကို ဖော်ပြ၍ တည်း။

အလုပ်ပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မသည် အမေစောင့်နေမည်ဆိုသော နို့ဆိုင်ကို လိုက်သွားပါသည်။ ။ အမေ က ကျွန်မကို အကြောင်းစုံမေးပါသည်။ ။ ပန်းချီဆရာနှင့် ကျွန်မ ဘာတွေပြောနေကြသနည်းဟု အသေးစိတ် စူးစမ်းပါသည်။ ။ ပြီးတော့မှ များ သောအားဖြင့်တော့ သူတို့ သည် ကိုယ် ဟန်ပြမယ်များကို အပျော်မယားအဖြစ် ထားလိုကြသည် ဟု အမေက ရှင်းပြပါသည်။ ။

"သူတို့ တွေက ခြူးတစ်ပြားမှ ရှိတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး ၊ နင် သူတို့ ဆီက ဘာမှ မရနိုင်ဘူး။ နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ ဆိုရင် အထက်ကို အများကြီး လှမ်းနိုင်တယ် သိလား"

အမေသည် ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မကို ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ။ ပြီးတော့ အလေးအနက်ပြောဆို နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အသေအချာ စဉ်းစားသုံးသပ် ပြီးမှ ပြောဆိုနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

"အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

ကျွန်မက တအံ့တဩ မေးမိပါသည်။ ။

"သူတို့လို လူမျိုးတွေက စကားပြောသာပါတယ်။ ပိုက်ဆံတော့ မပါဘူး။ နင့်လို မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်"

"ဘယ်ကလူကြီးလူကောင်းလဲ။ ကျွန်မက ဘယ်လူကြီး လူကောင်းမှ မသိပါကလား"

"နင် အခုတော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ပဲ။ ကြည့်ဦးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်မယ်လေ။ ဒီတစ်ဆင့် ကနေ ဟိုတစ်ဆင့်ကို ကူးရမှာ ပေါ့"

သို့ရာတွင် အမေအနေဖြင့် ကျွန်မကို သတိပေးနေစရာ မလိုပါ။ ကျွန်မသည် အသက်ငယ်ရွယ် နုနယ် သလောက် ပြဿနာများကို အလေးအနက်ထားတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်းပန်ချီဆရာနှင့် တွေ့ဆုံရပြီးနောက် အခြားပန်းချီဆရာများ နှင့် ဆက်လက်တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံရပါသည်။ ။ များ မကြာမီမှာ ပင် ကျွန်မသည် ပန်းချီဆရာများကြားတွင် အသိများ သူတစ်ဦး ဖြစ်သွားပါသည်။ ။ သူတို့ တစ်တွေသည် များ သောအားဖြင့် ပရိယာယ် ဝေဝုဏ်မရှိဘဲ လေးစားထိုက်သည် ဟု ပြောရပါမည်။ ။ သို့ရာတွင် မဖြောင့်မသမာသူများ လည်း ရှိပါ သည်။ ။ ထိုသူများကို ကျွန်မက ပြတ်ပြတ်သားသား လှန်ထုတ်လိုက်တတ်သဖြင့် များ မကြာမီမှာ ပင် အညှာခိုင်သူ တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ကျော်ကြားလာပါတော့သည်။ ။ များသောအားဖြင့် ပန်းချီဆရာများ သည် လေးစားဖွယ်ရာ ကောင်းသည် ဟု ကျွန်မက ပြောရခြင်းမှာ သူတို့ သည် ကျွန်မကို အချစ်နယ်ကျွန်းရန် စိတ်မကူးဘဲ ပန်းချီဆွဲရန် သာ စိတ်ကူးနေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့သည် ပန်းချီဆွဲနေရင်းဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်မြင်နေသည် မှာ ဖိုသတ္တဝါတစ်ဦး၏ မျက်လုံးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ အနုပညာရှင်တစ်ဦး၏ မျက်လုံးနှင့် ဖြစ်လေသည်။ ။ ကျွန်မကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံးလို သဘောထားလျက်ပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်များ စွာကို တွေ့ရမြင်ရသည် မှာ ရိုးနေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ၏ နုပျိုလန်းဆတ်၍ တောင့်တင်းဖွံ့ဖြိုးသော ဝတ်လစ်စလစ် ကိုယ်လုံးသည် သူတို့ အဖို့ မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားစေပါ။ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ပန်းချီဆရာများ ၏ မိတ်ဆွေများမှာ မူကား ကျွန်မကို အများကြီးအနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ ပါသည်။ ။ သူတို့ သည် ပန်းချီဆရာနှင့် လာ၍ တောင်တောင်မြောက်မြောက် ပြောကြသည်။ ။ အပြင်ပန်းကတတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်ကြိုးပမ်းနေသော်လည်း သူတို့ ၏

မျက်လုံးများကမူကား ကျွန်မ၏ ကိုယ်မှ လုံးဝမခွာ ကြပါပေ။ တချို့မှာ ဆိုလျှင် အရှက်အကြောက်နည်းနည်းမျှ မရှိ။ ကျွန်မကို ထောင့်အသီးသီးမှ မြင်တွေ့နိုင်စေရန် အခန်းထဲတွင် လှည့်ပတ်သွားလာနေတတ်ကြသည်။ ယင်းအကြည့်များ နှင့် အမေ၏ အတိတ်စိမ်းများကြောင့် ကျွန်မ၏ ချောမြူလိုစိတ်များ သည် တက်ကြွ၍ လာလေတော့သည်။ ကျွန်မ၏ အလှနှင့် ကျွန်မကို ဆွဲဆောင် နိုင်မှု စွမ်းအားကို ကောင်းစွာ သိရှိလာရတော့သည်။ နောက်ကျတော့ ကျွန်မသည် သူတို့ ၏ အငမ်းမရမှုကို အကျမ်းဝင်လာရုံသာမက သူတို့ တစ်တွေ သွားရည်ကျသည် ကို မကြည်နူးမကျေနပ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ မာနသည် ကျွန်မ၏ အတွေးအခေါ်များကို ဖြစ်ပေါ်စေတော့၏။ ကျွန်မကသာ လုပ်ချင် လျှင် ကျွန်မ၏ အဆင့်အတန်းကို ကျွန်မ၏ ရုပ်ရည်ဖြင့် မြှင့်တင်နိုင်ကြောင်း အမေကပြောသည့် အတိုင်း သဘောပေါက်လာတော့သည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ကျွန်မ၏ အဓိကစိတ်ဆန္ဒသည် အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုလိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရသမျှ ပိုက်ဆံများအား လုံးကို အမေအား ပေးပါသည်။ ကိုယ်ဟန်မပြရသောအခါများ ၌ အိမ်တွင် အမေအား ကူ၍ ရုပ်အင်္ကျီများ ညှပ်ပေးချုပ်ပေးရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင် မီးရထားအလုပ်သမားကြီး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားကတည်းက ကျွန်မတို့ သားအမိ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုလုပ်ငန်းသည် အပ်ချုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ သည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်ငါးဆယ်လောက်ကတည်းက တည်ဆောက်ထားခဲ့သော မီးရထား အလုပ်သမားတန်းလျား ဒုတိယထပ်ရှိ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ တန်းလျားသည် အရိပ်အာဝါသကောင်းမွန်သော ဆင်ခြေဖုံးလမ်းကလေးတွင် တည်ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်တွင် ကျွန်မတို့လိုပ

င် တိုက်တန်းလျားများ ရှိပါသည်။ တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်။ ။ အင်္ဂတေ အချောကို မထားသော နှစ်ထပ်အုတ်တိုက်များ ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ထပ်တွင် ပြတင်းပေါက် ခြောက်ပေါက်ရှိ၍ ဗဟိုတံခါးမကြီး တစ်ပေါက် ရှိသည်။ ။ တစ်ဖက်တွင် ကား မြို့ရိုးညိုညိုစိမ်းစိမ်းများ မျှော်စင်အဆင့်ဆင့်ဖြင့် ရှိလေသည်။ ။ ကျွန်မတို့ အိမ်နှင့် သိပ်အလှမ်းမဝေးလှသည့် နေရာတွင် မြို့ရိုးတံခါးမကြီး တစ်ပေါက်ရှိသည်။ ။ ယင်းတံခါးမကြီး၏ အနီး မြို့ရိုး၏ အတွင်းဘက်၌ ‘စန်းသော်တာ’ ပန်းခြံရှိလေသည်။ ။ နွေရာသီရက်များ တွင် ယင်းပန်းခြံသည် ထိန်ထိန်ဝါဝါနှင့် ဂီတသံသာတို့ ဖြင့် မြူးကြွနေပါသည်။ ။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ မျှော်ကြည့်လျှင် ရောင်စုံမီးပဒေသာများကို လည်း ကောင်း၊ စီရရီသော မဏ္ဍပ်ကနားများကို လည်း ကောင်း၊ အဝင်ဝတွင် တိုးဝှေ့နေသော လူအုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း မြင်ရသည်။ ။ တေးဂီတသံများကိုလည်း ကွဲပြားကြည်လင်စွာ ကြားရပါသည်။ ။ ညညများ တွင် ကျွန်မသည် အိပ်မပျော်တပျော် နိုးတစ်ဝက်နှင့် တေးဂီတသံကို နားထောင်နေမိသည်။ ။ မျက်လုံးစုံကိုဖွင့်၍ အိပ်မက်မက်နေမိပါသည်။ ။ အဝေးကမ္ဘာမှ လွင့်ပျံလာရသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ။ အခန်း၏ မည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်း မှုက ယင်းခံစားမှုကို ပို၍ ပြင်းထန်စေပါသည်။ ။ "စန်းသော်တာ"ပန်းခြံသို့ မြို့လုံးကျွတ်လာရောက်လျက်ရှိကြပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ ကြွင်းကျန်နေရစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထသွား ပြီး သူတို့ နှင့် ရောပေါင်းလိုပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မက မလှုပ်ရှားမိပါ။ ။ ဂီတသံက တစ်ညလုံး အဆက်မပြတ် လွင့်ပျံလာလျက် ရှိသည်။ ။ ကျူးလွန်ဖူးခြင်းရှိသည် ဟု ကျွန်မကိုယ်တိုင်မသိမိသော ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် ငရဲခံ နေရသည် ဟု အောက်မေ့မိသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်မသည် တေးဂီတသံကို နားထောင်ရင်းဖြင့် ကျေနပ်မှု ကို သည်းမခံနိုင်ဘဲ ငိုကြွေးမိပါ

သည် ။ ကျွန်မသည် ထိုစဉ်အခါက စိတ်ထိခိုက်လွယ်လှသည် ။ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ အဖက်မလုပ်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမေ၏ မြည်တွန်တောက်တီးမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရှင် ထဲမှ စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ အခန်းတစ်ခန်းကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်မသည် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာတတ် ပါသည် ။ အမေကသာ ကျွန်မကို "စန်းသော်တာ"ပန်းခြံအနီးသို့ သွားခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကလေးအရွယ် ကတည်းက အခြားပျော်ရွှင်မှုများကိုလည်းကောင်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မပြုခဲ့လျှင် ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်စရာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုမှ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားခြင်း ခံရသည် ကို သတိထားချင်မှ သတိထားမိပေမည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲပွန်းတီး၍ လည်းကောင်း၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတို့ ၏ အပယ်ခံဘဝကျရောက်ခဲ့ရ၍ လည်းကောင်း ယင်းအမှုများကို ကမ္ဘာရန်လို သဘောထားကာ ကျွန်မအား ‘စန်းသော်တာ’ ပန်းခြံအနီးသို့ သွားခွင့်မပြုပါ။ အခြားပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ သို့လည်း သွားခွင့်မပြုပါ။ ကျွန်မ အရွယ်ရောက်၍ ကျွန်မကြမ္မာကို ကျွန်မ ဖန်တီးနိုင်သည့် အချိန်အထိ ဖြစ်ပါသည် ။

ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် အတည်တကျ အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ်သာ ရှိနေကြောင်းကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယင်းစိတ်ဆန္ဒ အဘယ်ပုံပေါ်ပေါက်လာရသည် ကိုလည်း ကျွန်မက ပြောပြနိုင်ပါသည် ။ ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက် အတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားသော ဆင်ခြေဖုံးလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားလျှင် မလှမ်းမကမ်းတွင် သန့်ပြန့် စိုပြည်သော နယ်မြေကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည် ။ ဆင်ခြေဖုံးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရထားတွဲအိုပျက် ကြီးများ နှင့် တူသော မီးရထားအလုပ်သမားတန်းလျားများ ရှိသလို ကိုယ်ဝင်းကိုယ့်ခြံနှင့် အိမ်ကလေး၊ တိုက် ကလေးများ လည်း ရှိလေသည် ။ သူတို့ သည် အရင်းရှင်ကြီးများ ၏ ဇိမ်ခံတိုက်ကြီးများ တော့ မဟုတ်

တကြပေ။ စာရေးစာချီများ နှင့် ဈေးဆိုင်ကလေးများ ၏ ဂေဟာများ သာ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ ၏ အိမ်အစုတ် ပလုတ်များ နှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်လျှင် သူတို့ ၏ ဂေဟာကလေးများ သည် အများကြီးနေချင်စဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုသော နွေရာသီ ညနေခင်းတွင် ကျွန်မသည် အမေနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်စဉ် ယင်းဂေဟာ တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်၍ မိသားစုတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသည်။ ယင်းမြင်ကွင်းသည် ကျွန်မ၏ စိတ်တွင် နက်ရှိုင်းစွာ ထိဝင်စေပါသည်။ ကျွန်မသည် ယင်းကဲ့သို့ပင် ဖြောင့်ဖြူးသော ဘဝကလေးတစ်ခုကို တည်ထောင် လိုပါသည်။ ကျွန်မ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အခန်းသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အခန်းကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါသည်။ နံရံများတွင် ပန်းအပွင့်များ ပါသော စက္ကူတို့ဖြင့် ဆင်ယင်ထားသည်။ နံရံတွင် ကပ်ထားသော လှပသည့် ဗီရိုကလေးတစ်လုံး ရှိသည်။ အခန်းအလယ်တွင် မီးတစ်ပွင့်ဆိုင်းထားသည်။ မီးဆိုင်း၏ အောက်တွင် စားပွဲ တစ်လုံးရှိပြီး ညစာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ စားပွဲတွင် လူငါးယောက် ခြောက်ယောက်ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်အရွယ် ကလေးသုံးယောက်ပါ ရှိသည်။ စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကြီးသည် စားပွဲအလယ် တွင် ရှိနေသည်။ မိခင်က မတ်တတ်ရပ်၍ စွပ်ပြုတ်များ ခွဲဝေထည့်ပေးနေသည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းပေသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကို အဆွဲဆောင်ဆုံးမှာ ဗဟိုမီးအဆိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအလင်းရောင်တွင် ငြိမ်ချမ်း သာယာမှုများ သည် အပြည့်ရှိနေသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ယင်းကဲ့သို့သော အိမ်၊ ယင်းကဲ့သို့သော မိသားစု၊ ယင်းကဲ့သို့သော မီးရောင်အောက်တွင် နေလိုပါသည်။

။

သို့ရာတွင် အမေသည် ကျွန်မ၏ အနာဂတ်အတွက် အသေးစိတ် စီမံ

ကိန်းရေးဆွဲထားလေသည်။ ယင်းစီမံကိန်းများ သည် အကောင်အထည် ပေါ်မလာနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်မက မကြာမီမှာ ပင် သိရှိရပါသည်။ ကျွန်မ၏ အလှအပဖြင့် ဘာမဆို ရည်မှန်းအောင်မြင်နိုင်သည် ဟု သူမက စိတ်ကူးထင်မြင်ထားပါသည်။ သို့ ရာတွင် အခြားသူများကဲ့သို့ မိသားစုတစ်စုနှင့် အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကား မဖြစ်စေလိုပါပေ။ ကျွန်မတို့ မှာ ကုန်းကောက်စရာ မရှိလောက်အောင် ဆင်းရဲလှသည် ဖြစ်ရာ အရင်းအနှီးဟူ၍ ကျွန်မ၏ အလှအပ သာ ရှိသည် ဟု သူမက မှတ်ယူနေဟန်ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် သူမ စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် အတိုင်း ကျွန်မတို့ အခြေအနေလေး ကောင်းမွန်ရေးအတွက် ဤအရင်းအနှီးကို အသုံးပြုရပေမည်။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေ ကိုကား လုံးဝထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုပေ။ အမှန်အားဖြင့်တော့ ဤစီမံကိန်း တစ်ခုလုံးသည် တွေးခေါ် မြော်မြင်မှု ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မတို့ ၏ အခြေအနေမျိုးတွင် သူမ၏ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် စိတ်ကူးမှာ လည်း ကျွန်မ၏ အလှအပကို အရင်းအနှီးပြုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အမေသည် ဤမျှသာ တွေးပြီး သည့် ထက် ဆက်၍ ကား မတွေးတော့ချေ။

ပထမတော့ ကျွန်မသည် အမေ၏ အကြံအစည်များကို နားမလည်ခဲ့မိပါပေ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်မသဘောပေါက်လာရသည်မှာ အမေသည် ထိုစိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ဖြင့်ပင် ဆင်းရဲလာရခြင်း ဖြစ်သည်။ မီးရထားအလုပ်သမားတစ်ဦး၏ ဇနီးဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သည် ပင်လျှင် သူမ၏ အကြံ အစည် မအောင်မြင်မှုမှ ဖြစ်ထွန်းပေါက်ဖွားလာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမေသည် ကျွန်မကို ရရှိရန် မလိုလား ခဲ့ချေ။ မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ကျွန်မကို မတော်တဆ ပဋိသန္ဓေတည်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အမေသည် ကျွန်မ

မွေးဖွားလာတော့မည့် အရေးကို မတားဆီးနိုင်သဖြင့် ကျွန်မ၏ ဖခင်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအိမ်ထောင်ရေးမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အကျိုးတရားများကို ဆက်ခံနေရခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မကို မမွေးဖွားဖြစ်အောင် တားဆီးနိုင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည် ဟု အမေက မကြာခဏ ပြောပါသည် ။ ကျွန်မကို မွေးဖွားရ ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူမ အမြဲပြောလေ့ရှိသည် မှာ "နင်ဟာ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာပဲ"။ ပထမတော့ ယင်း စကားများ သည် ကျွန်မကို နာကြည်းထိခိုက်စေပါသည် ။ နောက်တော့လည်း ယင်းစကားရပ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စေ့စုံစွာ နားလည်လာရတော့သည် ။ အမေ့စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ "နင့်ကိုသာ ငါသံယောဇဉ် မရှိရင် အဲဒီလူကို ငါ မယူခဲ့ဘူး။ အခုလောက်ဆိုရင် ငါဟာ ကားစီးနေနိုင်ပြီ" ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည် ။ သူမ၏ ဘဝကို ဤအတိုင်း ပြန်လည် ရှုမြင်မိသောအခါတွင် အမေသည် သူ့ထက်လှသော သူ့သမီးကို အလားတူ အမှားမျိုးနှင့် အလားတူ ဘဝမျိုးသို့ မဆိုက်ရောက်စေလိုကြောင်းမှာ ထင်ရှားလှပါသည် ။ ယခုအခါတွင် ကျွန်မသည် ဖြစ်ရပ်မှန်များကို စဉ်းစားဝေဖန်လာတတ်ပြီဖြစ်ရာ အမေမှားသည် ဟု မပြောနိုင်တော့ပါပေ။ အမေ၏ အယူအဆတွင် အိမ်ထောင် ပြုခြင်းသည် ဆင်းရဲခြင်းဟု သာ ယူဆမှတ်ထင်နေတော့၏။

အမေသည် ကျွန်မကို သူနည်းနှင့် သူ ချစ်မြတ်နိုးလှသည် ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည် ။ ဥပမာဆိုလျှင် ကိုယ်ဟန်ပြအလုပ်များကို ကျွန်မလုပ်ရသည် ဆိုလျှင်ပင် အမေသည် ကျွန်မအတွက် ဂါဝန်သစ်နှစ်စုံ ချုပ်ပေးပါ သည် ။ ကျွန်မအနေနှင့် တော့ အပေါ်အင်္ကျီထက် အောက်ခံ အဝတ်အထည်များကို ပို၍ လိုချင်သည် ။ အဝတ် အစားများကို ချွတ်ရသော အခါတွင် အောက်ခံအဝတ်များ ညံ့နေသည့် အတွက် ကျွန်မ အများကြီး ရှက်မိပါသည် ။ သို့ရာတွင် အမေကတော့ အောက်က ဘာဝတ်ထား

ထား အရေးမကြီး၊ အပြင်ပန်းလှနေဖို့ သာ လိုသည် ဟု ဆိုပါသည်။ အမေသည် အဆင်အသွေးလှသော ဈေးပေါပေါအစနစ်စကို ဝယ်၍ ကိုယ်တိုင်ချုပ်ပေးပါသည်။ သို့ရာတွင် အမေသည် ရုပ်အင်္ကျီသာ ချုပ်တတ်ပြီး ဂါဝန် မချုပ်ဖူးသဖြင့် အချိုးအစား နည်းနည်းမျှ မကျပါချေ။ ဥပမာ ဂါဝန်ရှေ့ပိုင်းသည် ဟပြကြီးဖြစ်နေပြီး ရင်သားများ ပေါ်နေသဖြင့် ကျွန်မက ချိတ်ထိုးထားရပါသည်။ နောက်တစ်ထည်ကျတော့ အပေါ်အင်္ကျီသည် ကျပ်၍ လက်များ တိုလှသည်။ အောက်ဘက် ဂါဝန်ကျတော့ ပွရောင်း၍ ရှေ့ဘက်တွင် အခေါက်ခေါက် အထပ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအဝတ်များကို ကျွန်မ ကောင်းသည် ဟု တွက်ထားပါသည်။ သည့် အရင်ကဆိုလျှင် သည့် ထက်ကျပ်၊ သည့် ထက်ကျဉ်း၊ သည့် ထက်တို သော အဝတ်များကို ဝတ်ခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။ အမေသည် ပိုးခြေအိတ်ရှည်နှစ်စုံလည်း ဝယ်လာပါသည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ခြေအိတ်များကိုသာ စွပ်ပြီး ခြေသလုံးမှာ ဗလာနတ္ထိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤလက်ဆောင်များ ကြောင့် ကျွန်မသည် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်။ မာန်ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်မသည် ယင်းအဝတ်များကို တန်ဖိုးထား၍ ဝတ်ခဲ့ပါသည်။

အမေသည် ကျွန်မရှေ့ရေးကို အမြဲတမ်းတွေးတောနေသူဖြစ်သည်။ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ဟန် ပြမယ်ဘဝကို သူမ မကျေနပ်တော့ပါ။ အမေ၏ အလိုအရဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ဝင်ငွေသည် နည်းပါးလွန်းလှသည်။ ပန်းချီဆရာများ နှင့် သူတို့ မိတ်ဆွေများ သည် ပိုက်ဆံမရှိကြသူများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် ယင်းဌာနများ တွင် အကျိုးရှိမည့် သိကျွမ်းမှုများ မရနိုင်ပါချေ။ ကျွန်မကို ကချေသည် တစ်ဦးဖြစ်စေရန် အမေသည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရသွားပါသည်။ ကပွဲပိုင်ရှင်တစ်ဦးက သူမထံသို့ ရုပ်အင်္ကျီချုပ်ရန် လာအပ်ရာမှ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဘာမျှမတွေးတော မစဉ်းစားဘဲ ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ရင်နှစ်သည်း

ချာများ နှင့် သာယာ ငြိမ်းချမ်းသော ဘဝတစ်ခုကိုသာ တည်ဆောက်လိုပါသည်။ ။ အမေကတော့ အကြံအစည် ကြီးလှပါသည်။ ။ ကချေသည် လုပ်ငန်းသည် အကျိုးကျေးဇူးမရှိမှန်းကို သိသော်လည်း အမေသည် "ဒီတစ်ဆင့်ကနေ ဟိုတစ်ဆင့် ကို ကူးရမှာ ပေါ့" ဟူသော သူမ၏ လက်သုံးစကားအတိုင်း ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခြင်းမှ လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ်ရတန်ကောင်းရဲ့ ဟု မျှော်လင့်၍ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခုသော နံနက်တွင် ကျွန်မတို့ သည် ကပွဲပိုင်ရှင်နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ တည်းခိုနေသော ဟိုတယ်သို့ သွားရောက်ကြပါသည်။ ။ ယင်းဟိုတယ်မှ ဘူတာရုံအနီးမှ ရောမနန်းတော်ဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ။ မွန်းတည့်ချိန်နီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း စင်္ကြံများအားလုံးသည် မှောင်လျက်ရှိသည်။ ။ ကျွန်မတို့ စင်္ကြံတစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်သွားနေရာမှ နောက်ဆုံးတွင် စန္ဒရားဆရာတစ်ဦးနှင့် ကချေသည် သုံးဦးတို့ ဇာတ်တိုက်နေသော အခန်း တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ။ စန္ဒရားသည် ပိုးဝါးသော မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးရှိ ထောင့်တစ်ထောင့် တွင် ငုတ်စိကလေးရှိနေသည်။ ။ စန္ဒရားဆရာမှာ အိုမင်းမစွမ်းရှိနေပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ကချေသည် သုံးဦးမှာ တော့ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ အင်္ကျီများကို ချွတ်ထားပြီး အောက်ပိုင်းဂါဝန်တို့များ ကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ ။ သူတို့ ၏ ရင်သားများ နှင့် လက်မောင်းများ သည် ဟာလာဟင်းလင်းရှိနေကြသည်။ ။ စန္ဒရားဆရာက ခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်သောအခါတွင် သူတို့ သည် ရှေ့သို့ တက်သွားကြသည်။ ။ ခြေထောက်များ ကို ကန်ကျောက်၊ ကြွမြောက်၊ ကခုန်၊ ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းသည်။ ။ ထို့နောက် ကျောပေး၍ အောက်ပိုင်းများကို နှိုးဆွသည့် အနေဖြင့် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိကြသည်။ ။ စည်းချက်ကျကျ ခြေဆောင့်ချ၍ ကနေကြသည် ကို ကျွန်မ

က အသက်မရှုမိဘဲ ကြည့်နေမိသည်။ ။ လူပျိုရှားရန် သန်စွမ်းသော ခြေထောက်များ ရှိသော်လည်း ကျွန်မသည် အက ဘက်တွင် ပါရမီ မရှိပါချေ။ ကျွန်မသည် ပန်တျာကျောင်းတစ်ခုတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးနှင့် အတူ အကသင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် သင်ခန်းစာ အနည်းငယ် တက်မိသည် ဆိုလျှင်ပင် ဝါရင့်ကချေ သည် နှစ်ဦးလို စည်းဝါးကို နားလည်ပြီး ခြေထောက်ကို မြှောက်၍ တင်ပါးကို ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမည် ဆိုသည် များကို တတ်သိသွားကြလေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကတော့ ခွက်တစ်ဆယ်လေးကြီး ဆွဲထားသလို တရွတ် တိုက် နေပါသည်။ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ၏ တည်ဆောက်ပုံက အခြားမိန်းကလေးများ နှင့် မတူပါချေ။ အထူအထည် ကြီးမား၍ လေးလံလှပါသည်။ ။ ယင်းကြောင့် ပင် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးက ကျွန်မကို ပြောပါသည်။ ။ "အက်ဒရီ ယာနာ၊ မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ်လေးခုလောက်က လူဖြစ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်။ အဲဒီခေတ်က မိန်းမတွေကတော့ မင်းလိုပဲ။ အခုခေတ်က သွယ်လျပျော့ပျောင်းဖို့ ပဲ။ မင်းနဲ့ ခေတ်နဲ့ က တခြားစီဖြစ်နေတယ်" သူပြောတာ မှန်ပေ သည်။ ။ ကျွန်မသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသွယ်သောခေတ်နှင့် ဘောင်မဝင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ။ ကျွန်မသည် အစာရေစာကို လျှော့ပေါ့၍ စားသောက်လာသော်လည်း ရှေးခေတ် နတ်ဘုရားရုပ်တစ်ခုခုလို ခုံခုံထွားထွားကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ။ ယခု ခေတ်စားနေသော လျင်မြန်သွက်လက်သည့် တေးသွားများကို လိုက်မမိဘဲ ရှိနေပါသည်။ ။

ကပ္ပပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် အဘယ်သို့မျှ အကျိုးမထူးဘဲ အဖျားရှူးသွားမည်သာဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်မကသိ၍ အမေ့ကို ပြောပါသေးသည်။ ။ သို့ရာတွင် အမေက ငေါက်ငမ်းပြောဆိုပါသည်။ ။ ကျွန်မသည် ဇာတ်ခုံ ပေါ်က မိန်းကလေးတွေထက် အများကြီး ပို၍ လှပြီး ကပ္ပပိုင်ရှင်သည် ကျွန်မကို ရရှိခြင်းအတွက် ဘုရားသခင် ကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်

မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသည်။ ။ အမေက ယနေ့ခေတ်၏ အလှအပကို လုံးဝမသိရှိချေ။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရင်သား တင်သားကြီးလေ လှလေဟု အောက်မေ့နေလေသည်။ ။

ကပွဲပိုင်ရှင်သည် ဇာတ်တိုက်နေသော အခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းမှ နေ၍ စောင့်နေသည်။ ။ သူသည် အခန်းထဲမှ နေ၍ ဇာတ်တိုက်နေကြသည်ကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ ။ သူသည် လက်တင်ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် နံနက်စာ စားနေသည်။ ။ သူသည် လူခုံလူဝကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။ အဝတ်အစားကို ကျနသန့်ပြန့်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ သူက စား၍ သောက်၍ ပြီးသောအခါတွင် ပါးစပ်ကို သုတ်ရင်း ပြောလေသည်။ ။

"ကဲ ခြေထောက် ပြစမ်းပါဦး"

"လူကြီးမင်းကို နှင့်ခြေထောက် ပြလိုက်"

အမေက စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ထပ်ဆင့်၍ ပြောသည်။ ။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် ဖြစ်ခဲ့ရပြီမို့ ရှက်ကြောက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ဂါဝန်ကို မကာ ကျွန်မ ခြေထောက်များကို ပေါ်လွင်အောင် ပြလိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်များ သည် ရှည်လျား၍ ဖြောင့်စင်းပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဒူးဆစ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကား ပေါင်သားများ သည် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ကြီးများ ရှိနေကြပြီး တင်ပါးဆီသို့ ရောက်သောအခါတွင် ပို၍ ပြန့်ပြော ကြီးမားသွား ပါသည်။ ။ ကပွဲပိုင်ရှင်သည် ကျွန်မကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါပါသည်။ ။ ပြီးတော့ မေးသည်။ ။

"မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ဩဂုတ်လဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ"

အမေက ဝင်ဖြေပါသည်။ ။ သူက ဓာတ်စက်တင်ထားသော စားပွဲတ

စံလုံးဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။ ထို့နောက် ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ရွေးချယ်၍ ဖွင့်လိုက်သည် ။

"ကဲ ဒီတေးသွားအတိုင်း ကစမ်းပါဦး၊ ဂါဝန်ကို မထားနော်"

"သူက အကသင်တန်း နည်းနည်းပဲ တက်ဖူးသေးတယ်"

အမေက ပြောလိုက်၏။ သူမက အခြေအနေမလှမည်ကို သိပေသည်

။

သို့ရာတွင် ကပွဲပိုင်ရှင်ကမူ သူမအား တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ဓာတ်ပြားကို ဆက်ဖွင့်ကာ ကျွန်မကို ကရန် အချက်ပေးလိုက်သည် ။ တကယ်ပင် ကျွန်မသည် ခြေထောက်များကို နှေးကွေးလေးလံစွာသာ ကနိုင်ပါသည် ။ စည်းချက်ကို လိုက်၍ မမီပါ။ သူက ဓာတ်စက်အနီးတွင် ရပ်ကာ စားပွဲပေါ်တံတောင်ထောက်၍ ကျွန်မကို ကြည့်နေသည် ။ သူက ဓာတ်စက်ကို ရုတ်တရက်ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင် လိုက်သည် ။

"ဘယ့်နှယ့်လဲ၊ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား"

အမေက စိုးရိမ်တကြီး မေးပါသည် ။

"မဖြစ်ဘူး"

သူက အမေ့ကို မကြည့်ဘဲ အိတ်ထဲသို့ စီးကရက်ဘူး နှိုက်စမ်းရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။ အမေက ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့တော့မည့် ဟန်ရှိနေ၍ ကျွန်မက သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ ခေါ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူမက ရုန်းလိုက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးလေသည် ။

"မဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

ကပွဲပိုင်ရှင်သည် စီးကရက်ဘူးကို ရရှိသွားပြီဖြစ်၍ ယခုအခါ မီးခြစ်ကို စမ်းနေပြန်သည်။ ။

"မဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူ မကတတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစားကလည်း အလုပ်နဲ့ မလိုက်ဘူး"

သူက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ။

ကျွန်မ စိုးရိမ်သည့် အတိုင်းပင် အမေသည် အသံကုန်အော်လျက် ရှိလေသည်။ ။ ကျွန်မ တကယ်လှ ကြောင်း၊ ကျွန်မ မျက်နှာသည် မယ်တော်မာရီနှင့် တူကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ ရင်များ ၊ တင်များ နှင့် ခြေထောက်များကို ကြည့်စေလိုကြောင်းတို့ ကို ရန်တွေ့သလို ပြောနေ၏။ သူက မလှုပ်မရှားရှိနေသည်။ ။ စီးကရက်ကို မီးညှိ၍ ဖွာသောက်ရင်း အမေ၏ စကားဆုံးသည့် အချိန်ကို စောင့်စားနေသည်။ ။

"နောက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားသမီးဟာ နို့ထိန်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကချေသည် တစ်ယောက်တော့ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

အမေသည် သူနှင့် သူ၏ ကချေသည် များကို ပုတ်ခတ်ပြောဆိုပြီး နောက် သူမထံ အင်္ကျီချုပ်ရန် အပ်ထား သော ပိုးစကို သူထံပစ်ပေးလိုက်ပြီး "ရော့၊ တော့ အစတွေ တော်ပြန်ယူ၊ တော် ကြိုက်တဲ့ လူကို ချုပ်ခိုင်း၊ တော့ ကချေသည် တွေကို ချုပ်ခိုင်း၊ ကျုပ်ကတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ ရွှေငွေတွေကို ပုံပေးဦး၊ လက်ဖျားနဲ့ မှ မတို့ တော့ဘူး"

ကပွဲပိုင်ရှင်သည် မမျှော်လင့်သော နိဂုံးချုပ်ကြောင့် ကြောင်၍ ရပ်နေသည်။ ။ ကျွန်မက အမေကို အင်္ကျီလက်မှ ဆွဲခေါ်ရင်း ရှက်လွန်း၍ ငိုမိတော့မတတ် ရှိနေမိပါသည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် အမေသည် လက်လျှော့လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာပါတော့သည်။ ။

နောက်နေ့တွင် ကျွန်မက ယင်းအဖြစ်အပျက်များ အားလုံးကို ပန်းချီဆရာအား ပြန်၍ ပြောပြမိပါသည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် ကျွန်မ၏ ယုံကြည်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပေပြီ။ ကပွဲပိုင်ရှင်က ကျွန်မအား နို့ထိန်းလုပ်ရန် ပြောသည့် အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါတွင် သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ရယ်မောပြီးနောက် -

"ကိုယ်မပြောဘူးလား အက်ဒရီယာနာ။ မင်းဟာ ဒီခေတ်မှာ လူဖြစ်လာဖို့ မကောင်းဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ် လေးခုလောက်က လူဖြစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ကပွဲပိုင်ရှင် ပြောတာဟာ သူ့နေရာကနေ သူကြည့်ရင် မှန်တယ်။ ပရိသတ်တွေက တင်သေးသေး ရင်သေးသေးနဲ့ ကိုယ်လုံးကို ယ်ထည် သွယ်သွယ်လျလျကလေးကိုသာ ကြည့်ချင်တာ။ မင်းက တင်တွေ ရင်တွေ ကြီးလွန်းနေတယ်။ ဒါအတွက် မင်းက ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မင်းဟာ တို့လိုချင်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မျိုးပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်သာ ဆက်လုပ်ပါကွယ်။ နောင်တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အခါကျတော့ မင်းလိုပဲ ဖွံ့ဖြိုးပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကလေးလေးတွေ ရမှာ ပေါ့"

"ကျွန်မအနေနဲ့ လိုလားတောင့်တတာကလည်း ဒါပါပဲရှင်"

"ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ ဟိုဘက်နည်းနည်းကလေး စောင်းလိုက်စမ်းပါဦး။ အဲဒီလို ဒီလို"

ပန်းချီဆရာသည် ကျွန်မကို အတော်ကလေး ချစ်ခင်ပါသည်။ အကယ်၍ သာ သူသည် ရောမမြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်မကို မဖြစ်တန်တာတွေ မဖြစ်အောင် ညွှန်ပြပြောဆိုလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူသည် ရောမမြို့တွင် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်မပြေသဖြင့် "မီလန်" မြို့သို့ အပြီးအပိုင်ပြောင်းသွားလေသည်။ ကျွန်မ ကတော့ သူ အကြံပေးသ

ည့် အတိုင်းပင် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပါသည် ။
သို့ရာတွင် အခြား ပန်းချီဆရာများ သည် သူ့လို ကြင်နာသနားတတ်မှု၊
ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်မှုများ မရှိကြသဖြင့် ကျွန်မက သူတို့ အား ကျွန်မဘ
ဝကို ပြောမပြလိုပါချေ။ ပြီးတော့ ထိုအခါက ကျွန်မ၏ ဘဝသည် စိတ်
ကူးယဉ်မှု၊ မျှော်လင့်မှုတို့ တွင် သာ ရှိနေပြီး လက်တွေ့မှုကား ဘာတစ်ခု
မျှ မည်မည်ရရ မဖြစ်ပျက်ပါသေးချေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ဆက်လက်၍ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အဖြစ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေပါသည်။ ။ အမေကတော့ ပိုက်ဆံအရနည်းသည် ဟု ညည်းညူလျက် ရှိသည်။ ။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်းလိုပင် သဘောဆိုး လျက် ရှိလေသည်။ ။ ထုတ်မပြောသော်လည်း ကျွန်မကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ အလှသည် မမှန်းဆ နိုင်သော အောင်မြင်မှုနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရရှိနိုင်သည် ဟု သူမ တွက်ချက်ထားကြောင်းကို ကျွန်မပြောခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဘဝသည် ပထမအဆင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ သည့် နောက်တွင် ကား သူမပြောသလို ဒီတစ်ဆင့်မှ နေ၍ ဟိုတစ်ဆင့်သို့ ကူးပြောင်းရပေမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ဦးဘဝမှ ဘာမျှပိုမိုထူးခြား၍ ဖြစ်မလာသောအခါတွင် ကား သူမသည် ကျွန်မကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတော့သည်။ ။ စိတ်ဒုက္ခရောက်စေတော့သည်။ ။ ကျွန်မ၏ မျှော်မှန်းချက်မကြီးမားမှုသည် သူမ၏ အကျိုးကျေးဇူးရပိုင်ခွင့်များကို လိမ်လည်လှည့်ဖြား နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် အမေသည် ဤအကြောင်းများကို ပါးစပ်မှ တော့ ဘယ် တော့မှ ဖွင့်၍ မပြောပါချေ။ သို့ရာတွင် စောင်းပါးရိပ်ခြည်ကား ပြနေပါသည်။ ။ သူမ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်း၊ သက်ပြင်းတချချရှိခြင်းနှင့် အခြားထင်လင်းသော အရိပ်အမြွက်များက ပြဆိုနေပေသည်။ ။ ဤသည်မှာ မဆုံးနိုင်သော အကျပ်ကိုင်ခြင်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ။ သည်

တော့မှ ကျွန်မ နားလည်မိသည် မှာ ဤလို အခြေအနေ အကျပ်အတည်း မျိုးကို ကြုံတွေ့နေရသော မိန်းကလေးများ သည် ဤဒုက္ခမှ လောလောဆယ် ကင်းဝေးလျှင် တော်ပြီဟု ယူဆကာ အိမ်မှ ထွက်ပြေးကြပြီး ပထမဆုံးတွေ့သော လူတစ်ယောက်လက်သို့ သူတို့ ၏ ကိုယ်ကို အပ်လိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။ အမှန်အားဖြင့်တော့ အမေသည် ဤသို့ပြုမူနေခြင်းမှာ ကျွန်မကို ချစ်၍ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမ၏ အချစ်သည် အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက ဥကြက်မတစ်ကောင်ကို ချစ်သလိုမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ကြက်မ အဥရပ်သွားသောအခါ လက်ထဲတွင် ကိုင်ဆွဲ၍ လည်ပင်းကို လိမ်ချိုးပစ်လိုက်ခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားကောင်းသော အလုပ်မရှိနိုင်တော့ဟု ယူဆသလိုမျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့ သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလတွင် အဘယ်မျှအောင့်အည်းသည်းခံတတ်၍ အဘယ်မျှ မသိကျိုး ကျွန်ပြုတတ်သည် မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က အင်မတန်ဆိုးဝါးသော ဘဝတစ်ခုကို ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း အမှုမထားမိပါ။ ကျွန်မသည် ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာကောင်းလောက်အောင် အကြာကြီးထိုင်၍ ကိုယ်ဟန်ပြရသည် မှ ရသမျှပိုက်ဆံအားလုံးကို အမေအား အကုန်ပြန်ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ဟန်မပြရသောအခါများ ၌ အပ်ချုပ်စက်တွင် တကုန်းကုန်းဖြင့် အမေအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေး ပါသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ စက်ချုပ်ပါသည်။ မနက်တွင် လည်း အစောကြီးထပါသည်။ အကြောင်းမူ ကျွန်မတို့ နေရာနှင့် ပန်းချီဆရာတို့ ၏ အလုပ်ရုံများ သည် အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်ဟန်ပြခြင်း အလုပ်သည် လည်း မနက်စောစောစီးစီး စတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် အလုပ်မဆင်းခင်မှာ လည်း အမေကို ကူညီသည့် အနေဖြင့် အခန်းကို လှည်းကျင်းသုတ်သင်

ပေး ပါသည် ။ ကျွန်မသည် တကယ်ပင် မောရမှန်း ပန်းရမှန်းမသိ၊ လိုက်နာခြင်း၊ သည်းခံခြင်းအပြည့် ရှိ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်မသည် အစဉ်ကြည်လင်သည် ။ ရွှင်ပျသည် ။ စိတ်မှန်သည် ။ မနာလိုဝန်တိုခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်းဆိုသည် များ သည် ကျွန်မ၏ နှလုံးသားတွင် ကိန်းအောင်းခြင်းလုံးဝမရှိပါပေ။ တကယ်တော့ ကျွန်မသည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှပါသည် ။ ငယ်ရွယ် ပျိုမျှစ်ခြင်းမှ အလိုလိုဖူးပွင့်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုမျှသာမက ကျွန်မတို့ အခန်း ၏ အနိဗ္ဗာရုံများကိုလည်း သတိပြုမိခြင်း မရှိပါပေ။

ကျွန်မတို့ သည် ပရိဘောဂမရှိသော အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို အလုပ်ခန်းအဖြစ် အသုံးပြုပါသည် ။ အခန်း၏ တစ်ဖက်တွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အမြဲတမ်းလိုပင် ဗြဲတံစပျင်းတောင်းများ ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည် ။ မည်းမှောင်၍ အင်္ဂတေများ ကွာနေသော နံရံ၏ သံချောင်းများ တွင် လည်း တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်းများ ချိတ်ဆွဲထားလျက် ရှိလေသည် ။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းတစ်ခု ရှိပါသည် ။ ကျွန်မသည် အမေနှင့် အတူ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပါသည် ။ ခုတင်တည့်တည့်ပေါ်ရှိ မျက်နှာကြက်တွင် ဧရာမအမည်း ကွက်ကြီးတစ်ခု ရှိပါသည် ။ မိုးသည်းသည်းရွာသောအခါတွင် ကျွန်မတို့ အပေါ်သို့ မိုးပေါက်များ ယိုစိမ့်၍ ကျ တတ်ပါသည် ။ ထို့နောက် အိုးခွက်ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် ပြုတ်သိပ်နေသော မီးဖိုခန်း ကျဉ်းကျဉ်းမှောင်မှောင် ကလေးတစ်ခု ရှိပါသည် ။ ကျွန်မတို့ ၏ ၁၀ အဘယ်မျှနိမ့်ကျ ဆုံးရှုံးနေသည် ကို ကျွန်မ က သတိမထားမိပါ။

ကျွန်မ မျှော်လင့်တောင့်တထားသော သာယာစိုပြည်သည့် မိသားစုတစ်စုဘဝကို တစ်နေ့တွင် ရရှိလိမ့် မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆထားပါသည် ။

ကျွန်မသည် မနက်တိုင်း မနက်တိုင်းပင် ဓာတ်ရထားကို အိမ်နှင့် မလှမ်း
မကမ်းရှိ ကွက်လပ်တစ်ခုမှ စောင့်၍ စီးရပါသည်။ ။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်
တွင် မကြာမီကမှ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသော အဆောက်အအုံများ အနက်
မြို့ရိုးကို ကျောပေး၍ ထားသော ကားဂိုဒေါင် နိမ့်နိမ့်ရှည်ရှည်ကလေးတ
စ်ခုကို ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။ ။ ကျွန်မ ဓာတ်ရထားစောင့်နေသည့်
အချိန်တွင် ယင်းကားဂိုဒေါင်တွင် လူရွယ်တစ်ဦး သည် ကားကို
ဆေးကြောပွတ်တိုက်နေရင်းဖြင့် ကျွန်မကို ငေးမော၍ ကြည့်နေတတ်ပါ
သည်။ ။ သူ့မျက်နှာသည် ဝါဖန့်ဖန့် သေးသွယ်သွယ် ဖြစ်၏။ နှာတံ ဖြောင့်
ဖြောင့်သေးသေး၊ မျက်လုံးညိုညိုမည်းမည်း၊ ပြီးတော့ လှပသော ပါးစပ်
နှင့် ဖြူဖွေးသော သွားတို့ ရှိကြ၏။ သူသည် ထိုစဉ်က ခေတ်စားနေသော
အမေရိကန်ရုပ်ရှင် မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် အတော်ကြီးကို တူလေသ
ည်။ ။ ယင်းကြောင့် ပင် ကျွန်မက သူ့ကို အမှတ်ထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ။
နောက်ပြီးတော့ သူသည် အဝတ်ကောင်းကောင်း မွန်မွန်များကို ဝတ်ဆ
င်ထားပြီး ပညာတတ်လူရည် သန့်တစ်ဦးအသွင် ရှိသဖြင့်လည်း ကျွန်မ
က သူ့ကို အထင်တစ်မျိုးရှိကာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထိုကား
သည် သူ့ကားပင်ဖြစ်ပြီး သူသည် အမေပြောပြနေသော လူကြီးလူကော
င်းဆိုသည် မျိုးပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မက မှတ်ထင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျွန်မ သူ
့ကို သဘောကျမိပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မြင်နေရစဉ်တွင် သာဖြစ်ပြီး
လမ်းကျ တော့ သူ့ကို မေ့သွားပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မကသာမသိသ
ည် ၊ သူ၏ ရုပ်ရှည်ရူပကာ တစ်ခုတည်းကပင် ကျွန်မအား ဖမ်းစားခဲ့ပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်မနက်တွင် ကျွန်မ ဓာတ်ရထားစောင့်နေစဉ် တစ်စုံတ
စ်ယောက်က အသံပြုနေသည် ကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
သူ့ကို တွေ့ရသည်။ ။ သူက ကားပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်မကို ခေါင်းညိတ်၍
ခေါ်နေပါသည်။ ။ ကျွန်မက အနည်းငယ်မျှ ဆုတ်ဆိုင်းမနေဘဲ မစဉ်းမ

စား နာခံလွယ်သူတစ်ဦးပမာ သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားနေမိပါသည် ။
ယင်းအဖြစ်ကို ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း အံ့သြစေပါသည် ။ သူက ကား
တံခါးကို ဖွင့်ပေး၍ ကျွန်မက ဝင်လိုက်စဉ်တွင် ကားတံခါးပေါ်မှ သူလ
က် ကြမ်းကြမ်းမည်းမည်းနှင့် လက်သည်းကွဲကွဲများကို တွေ့ရသည် ။ အ
လုပ်သမားတစ်ယောက်၏ လက်မျိုးပင် ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မက
ဘာမျှမပြောဘဲ အထဲသို့ ရောက်အောင် ဝင်လိုက်သည် ။

"ဘယ်ကို လိုက်ပို့ရမလဲ"

သူက ကားတံခါးကို ပိတ်ရင်း မေးသည် ။ ကျွန်မက ပန်းချီအလုပ်ရုံ
လိပ်စာကို ပြောလိုက်သည် ။ သူ့တွင် ချို့ယွင်းချက် တစ်ခုခုရှိနေမှန်း သိ
သော်လည်း သူသည် နှစ်သက်ဖွယ်ရာကောင်းသည် ဟု ကျွန်မက မှတ်
ထင် လိုက်ပါသည် ။

"စောပါသေးတယ်လေ၊ ကားတစ်ပတ်လောက် လျှောက်စီးကြရ
အောင်လား။ ပြီးတော့မှ မင်းသွားချင် တဲ့ နေရာကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမ
ယ်"

မြို့ရိုးဘေးမှ လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မတို့ သည် ထွက်ခွာခဲ့ကြပါ
သည် ။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးတစ်ခု အတိုင်း မောင်းနှင်၍ သွားကြရာ
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကုန်လှောင်ရုံများ နှင့် တဲကုပ်ကလေးများကို
တွေ့ရ သည် ။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့ သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့
သည် ။ သည့် နောက်တွင် ကား သူသည် ထန်းငှက်ပျောပင်များ အကြား
ရှိ လမ်းကလေးအတိုင်း ကားကို တရကြမ်းမောင်းလျက် သွားနေတော့
၏။ သူက ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မကြာခဏ ပြောနေသည် ။ "အခု
မောင်းနေတာ တစ်နာရီ မိုင် ၅၀၊ ဟော ၅၅၊ ၆၀၊ ၇၅။ သူက ကျွန်မကို
ကားပြေးနေသော အမြန်နှုန်းတွင် အာရုံနှစ်မြုပ်နေစေလိုပါသည် ။ သို့

ရာတွင် ကျွန်မက အလုပ်ဆင်းရန် အရေးကို တွေးတောပူပန်နေမိ၏။
မြို့အပြင်ဘက်တွင် ကားတစ်ခုခုဖြစ်သွားမည်ကို ကြောက် လန့်နေမိ၏။
သူက ရုတ်တရက် ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည် ။ ကားစက်သတ်လိုက်သည် ။
ပြီးတော့ ကျွန်မဘက် လှည့်၍ -

"အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ"

"ဆယ့်ရှစ်နှစ်"

"ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ်က ဒါထက် ကြီးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေ
တာ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ကကော"

"အက်ဒရီယာနာ၊ ရှင့်နာမည်ကော"

"ဂျိုနီ"

"ရှင် ဘာလုပ်သလဲ"

ကျွန်မက မေးလိုက်သည် ။

"စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုပေါ့"

"ဒါ ရှင့်ကားလား"

သူက ကားကို ရွံရှာစက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်"

"ရှင်ပြောတာ ကျန်မ မယုံဘူး"

ကျွန်မက ပွင့်လင်းစွာပင် ပြောလိုက်သည် ။

"ကိုယ်ပြောတာကို မယုံဘူး၊ ဟုတ်လား။ ကဲ ကဲ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊
ဘာပြုလို့လဲ"

သူက အံ့အားသင့်ဟန် လှောင်ပြောင်သံဖြင့် မေးလေသည်။ ။

"ရှင်က ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပဲ"

သူက တကယ်ပင် အံ့အားသင့်သွားပါတော့သည်။ ။

"ဘုရားရေ၊ မင်း ဘယ်လိုဟာတွေများ ပြောနေတာလဲ။ စဉ်းစားပါဦး
။ ကိုယ့်ကို ဘာပြုလို့ ဒရိုင်ဘာလို့ ထင်တာလဲ"

"ရှင်လက်တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ပေါ့"

သူသည် မျက်နှာပျက်ခြင်း၊ ရှက်ခြင်းမရှိဘဲ သူ့လက်များကို ကြည့်လို
က်သည်။ ။

"အင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လိမ်လို့ မရဘူးပေါ့၊ ဟုတ်တယ်။
ကိုယ်ဟာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ ဟုတ်ပလား"

"မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မကို အခုချက်ချင်း မြို့ထဲကို ပြန်ပို့ပါ"

"ဘာလို့ လဲ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်တယ်ပြောခဲ့လို့ စိတ်ဆိုး
နေပလား"

ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် သူ့ကို တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးနေပါသည်။ ။
ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိ။ စိတ်မဆိုး ဘဲ မနေနိုင်လို့ ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဒါတွေကို ထပ်ပြောမနေပါနဲ့ တော့။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါ"

"ကိုယ်က နောက်တာပါ။ မနောက်ရဘူးလား"

"အဲဒီလိုမျိုး နောက်တာကို ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး"

"ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ ကိုယ်က ဒီလိုစဉ်းစားမိလို့
ပါ။ ဒီအမျိုးသမီးကလေးဟာ ရွှေမင်းသမီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့
သူဟာ ကိုယ့်ကို အင်မတန်နွမ်းပါးမဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်မှန်း သိ သွား

ရင် လှည့်တောင်ကြည့်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်တယ်လို့ ပြောမိတာပါ။"

သူ့စကားတွေက ပျားသကာပေတည်း။ ကျွန်မကို အထက်ဘဝဂ်ရောက်အောင် ပင့်ထားသည်။ ။ တစ်ချိန် တည်းမှာပင် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်သော သူ့သဘောထား၊ သူ့ခံစားချက်များကို ဖွင့်ပြထားသည်။ ။ အောင်မြင်ပေသည်။ ။

"ကျွန်မဟာ ရွှေမင်းသမီးလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ထမင်းတစ်လုတ် စားရဖို့ အတွက် ရှင်က ဒရိုင်ဘာ လုပ်ရသလို ကျွန်မက ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လုပ်ရပါတယ်။"

"ကိုယ်ဟန်ပြမယ်ဆိုတာ ဘာလဲ။"

"ပန်းချီဆရာတွေဆီသွား၊ အဝတ်တွေချွတ်ပြီး ကျွန်မကိုယ်ကို ပြရပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲပါတယ်။"

"မင်းမှာ အမေ မရှိဘူးလား။"

"ရှိတာပေါ့ ဘာပြုလို့လဲ။"

"ဒါနဲ့ များ မင်းအမေက မင်းကို ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ဝတ်လစ်စလစ်နေခွင့်ပြုရသလား။"

ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှက်သင့်သည် ဟု ကျွန်မက တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ပါ။ တကယ်လည်း မရှက်သင့်ပါ။ သို့ရာတွင် သူက အရှက်အကြောက်ရှိသင့်သည် ဟု ယူဆသည့် အတွက်တော့ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ။ ယင်းအယူအဆက သူ၏ လေးနက်သော ကိုယ်ကျင့်တရား ခံယူချက်ကို ပြနေပေသည်။ ။ ကျွန်မသည် ကြည်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်လိုကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။

သူသည် အင်မတန် ပါးနပ်လိမ္မာသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဘယ်စကားကို ပြောသင့်၍ ဘယ်စကားကို မပြောသင့်ကြောင်း သိသူ တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများ ချွတ်ရခြင်းလုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရယ်ကောင်း ရယ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် မသိမ်မွေ့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပြပေမည်။ သို့ဖြင့် သူ လိမ်တတ်ပါကလား ဟူသော ကျွန်မ၏ ပထမ ထင်မြင်ချက်သည် ပြောင်းလဲသွားပြီး သူသည် ရိုးသား၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သူတစ်ဦးဟု ယူဆမိပါတော့သည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲမှ ခင်ပွန်းသည် ပင် ဖြစ်ပါချေတော့သည်။

"ဒီအလုပ်ကို အမေကိုယ်တိုင် ရှာပေးတာပဲ"

ကျွန်မက ရိုးသားစွာပင် ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် သူဟာ မင်းကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့"

"ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ သူ ကျွန်မကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း အိမ်ထောင်မကျခင်တုန်းက ကိုယ်ဟန်ပြမယ် တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအလုပ်ဟာ ဘာမှ မဆိုးပါဘူး။ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိပြီး သူတို့ ဟာ မိန်းမကောင်းကလေးတွေပါပဲ"

သူက သဘောမပေါက်သည့် အနေဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ လက်ပေါ်သို့ သူ့လက် တစ်ဖက်ကို တင်၍ ပြောပါသည်။

"မင်းကို တွေ့ရတာ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ်။ တကယ်ပဲ ဝမ်းသာတယ်"

"ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ"

ကျွန်မကလည်း ရိုးရိုးသားသားပင် ပြန်၍ ပြောမိပါသည်။ ယင်းအခို

ကံကဆိုလျှင် ကျွန်မသည် သူ့ အပေါ် တိမ်းညွတ်သွားမိပြီး ကျွန်မအား နမ်းပါစေဟု ပင် မျှော်လင့်မိပါသည်။ အကယ်၍ များ သူက တကယ် နမ်းခဲ့လျှင် ကျွန်မက ငြင်းဆန်မိမည် မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် သူက မနမ်းဘဲ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေ သည်။

"ကိုယ့်မှာ ပြောခွင့်ရှိတယ် ဆိုရင်တော့ ပြောချင်တယ်။ မင်းဟာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ယောက် မဖြစ် သင့်ပါဘူးကွယ်။ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ်မှာ ပဲ နေသင့်တယ်။ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သင့်တင့်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ လုပ်သင့်တယ်။ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး။ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကလေးနဲ့ နေသင့်တယ်။ ကိုယ့် ခင်ပွန်းနဲ့ ကိုယ့်ကလေးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေသင့်တယ်"

သူ ပြောသည် များမှာ ကျွန်မ စိတ်ကူးတွေးတောထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မ လိုပင် စိတ်ကူးစိတ်သန်းရှိကြောင်း သိရ၍ အဘယ်မျှဝမ်းသာသည် ကိုပင် ပြောမပြနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

"ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကိုတော့ ရှင်မကောင်း မထင်သင့်ဘူး။ သူဟာ ကျွန်မကို ချစ်လို့ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်ခိုင်းတာပဲ"

"ဘယ်သူကမှ မင်းအမေ့ကို မကောင်း မထင်ပါဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ အမေဟာ ကျွန်မကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူသဘောမပေါက်တာတွေတော့ အများကြီးရှိ တယ်ပေါ့"

ကျွန်မတို့ သည် အလုံပိတ်ထားသော ကားထဲတွင် ထိုင်၍ စကားဆက်ပြောနေကြပါသည်။ မေလတွင် ဖြစ်၍ လေသည် ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ရှိသည်။ ထန်းငှက်ပျောရိပ်များ သည် မြေအပြင်ပေါ်တွင် မျက်စိတစ်ဆုံး ယိမ်းကစားလျက် ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အရှိန်ပြင်းစွာ

မောင်းနှင်သွားသော ကားတစ်စင်းတလေမှ တစ်ပါး အခြားမည်သူမှ ကျွန်မတို့ ကို ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မရှိချေ။ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် နေရောင်ခြည် ယိုဖိတ်ကျ နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခုလုံးသည် လူသူပြတ်လပ်ရှင်းလင်းလျက် ရှိလေသည် ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် နာရီကိုကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်မကို ပြန်ပို့မည့် အကြောင်း ပြောပါသည် ။ သူသည် တစ်ချိန်လုံးပင် ကျွန်မ ကို လက်ကို ကိုင်သည် မှ တစ်ပါး တခြားဘာမျှ မပြုလုပ်ပါပေ။ သူသည် ကျွန်မကို အနည်းဆုံးတော့ နမ်းသင့် သည် ဟု ကျွန်မက မျှော်လင့်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူ၏ အပြုအမူ အတွက် ကျွန်မမှာ စိတ်ပျက်မိသလို ကျေနပ် ခြင်းလည်း ရှိမိပါသည် ။ စိတ်ပျက်ရခြင်းမှာ တော့ ကျွန်မသည် သူ့ကို သဘောကျနေမိပြီဖြစ်ပြီး သူ၏ နီရဲသော နှုတ်ခမ်းများကို မမောပဲ မနေနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ ကျေနပ်လှခြင်းမှာ တော့ သူသည် ကျောရုံကြံမည့် သူ တစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ အလေးအနက်ရှိမည့် သူတစ်ဦးဟု တွက်ဆရမိသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည် ။

သူသည် ကျွန်မကို ပန်းချီအလုပ်ရုံသို့ ရောက်သည် အထိ လိုက်ပို့ပါသည် ။ နောက်နေ့များ တွင် လည်း သူသည် အားလပ်လျှင် လိုက်ပို့မည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောလေသည် ။ ကျွန်မက သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဝမ်းသာ အားရစွာ လက်ခံလိုက်ပါသည် ။ သူသည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါအားဖြင့် သာမက ကိုယ်ကျင့်တရားအားဖြင့်လည်း ကျွန်မအား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပေတော့သည် ။

ကျွန်မက သူ့အကြောင်းကို အမေအား ပြောမပြပါ။ အမေသည် ကျွန်မကို ဘယ်နည်းနှင့် မျှ ရိုးသားမှု တစ်ခုတည်းသာရှိသော သူဆင်းရဲတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ချေ။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူသည် ကတိပေးထားသည့် အတိုင်း ကျွန်မကို ရထားဆိပ်တွင် လာခေါ်ပါ

သည် ။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ကျွန်မကို ပန်းချီအလုပ်ရုံသို့ တန်း၍
ခေါ်သွားပါသည် ။ နောက်ရက်များ တွင် ကား ရာသီဥတုသာယာ ကော
င်းမွန် လျှင် သူသည် ကျွန်မကို လူသူကျဲသော မြို့စွန်လမ်းများ ဆီသို့
ခေါ်ဆောင်သွားတတ်ပါသည် ။ စကား ကောင်းကောင်း ပြောနိုင်ရန် ဖြ
စ်ပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူသည် စကားများကိုသာ အလေးအနက်ထား၍
ပြောဆို ပြီး ကိုယ်နှုတ်အမူအရာမှာ မူ ယုံကြည်လေးစားဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ
သည် ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် တစ်စတစ်စနှင့် သူ့ အပေါ်တွင် လုံးဝ ယုံကြ
ည်မှုရှိသွားလေတော့သည် ။ ကျွန်မသည် မကြာခဏပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယ် မေးကြည့် မိသည် ။ သူ့တွင် ဘာအပြစ်များ ရှိသနည်း။ သူသည် လှပ
သည် ။ ပျိုမျစ်သည် ။ ထက်မြက်သည် ။ ရိုးသားသည် ။ လေးနက်မှု ရှိသ
ည် ။ သူ့မှာ အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာရှိသည် ဟု မပြောနိုင်ပါချေ
။ ကျွန်မက မည်မျှ စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည် ဖြစ်စေ၊ သူ့တွင် ဘာအပြစ်
ဘာချို့ယွင်းချက်မျှရှိသည် ကို မတွေ့ရချေ။ သူသည် အဘယ်လို လူစား
မျိုးပေနည်း။ အမှန်တော့ ကျွန်မသည် သူ့ကို ချစ်နေမိပြီ ဖြစ်သောကြော
င့် တည်း။ အချစ်ဆိုသည် မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်
ကိုပင် လှပစေတတ်သော ကြေးမုံပြင်တစ်ချပ် ဖြစ်သတည်း။

ကျွန်မသည် သူ့ကို အဘယ်မျှချစ်နေမိသနည်းဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ပထ
မဆုံး စ၍ စကားပြောကြသော နေရာ၌ သူက ကျွန်မကို ပထမဆုံးစတ
င်၍ နမ်းသောအခါတွင် စိတ်သက်သာမှုရရှိသွားသည့် အလား အကျေန
ပ် ကြီး ကျေနပ်မိပါတော့သည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မသည် နှုတ်ခမ်းချင်း
ပေါင်းစပ်နေသည် ကို တွန်းလှန်နိုင်စွမ်းမရှိ သည့် အတွက်လည်း အန
ည်းငယ် ထိတ်လန့်မိပါသည် ။ အကြောင်းမူ ကျွန်မ၏ အပြုအမူများ သ
ည် ကျွန်မ၏ အပေါ်တွင် မတည်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အင်အားကြီးတစ်
ခုပေါ်တွင် တည်ရှိနေပြီး ယင်းအားကြီးကလည်း ကျွန်မကို သူ့ဆီသို့ အ

တင်းတွန်းပို့နေပါတော့သည်။ ။ ဤအချိန်မှ စ၍ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးပြီဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို သူက နှုတ်ခ
မ်းချင်း ခွဲခွာမိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မသည် အ
များကြီး အားတက်စိတ်သက်သာရသွားပါတော့သည်။ ။ သူသည် ကျွန်မ
၏ အတွင်းမနောကို ကောင်းစွာ သိရှိပြီး ကျွန်မ အင်မတန် ကြားချင်သ
ည့် စကားကို ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သည့် နောက် တွင် ကား
ကျွန်မသည် သူ့ကို အကြွင်းအချန် အခိုအကပ်မရှိဘဲ
စိတ်အားတက်ကြွစွာ၊ ကြမ်းတမ်းစွာဖြင့် ပြန်လည် နမ်းမိပါတော့သည်။ ။

ကျွန်မ၏ အပြုအမူတို့ သည် မှန်ကန်၍ တရားသည် ဟု ယူဆသဖြင့်
ထိုနေ့ ညနေမှာ ပင် အမေအား ဝမ်းသားအားရနှင့် အလုံးစုံပြန်၍
ပြောပြမိပါတော့သည်။ ။ ထိုအချိန်က အမေသည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွ
င် စက်ချုပ်လျက် ရှိလေသည်။ ။

"အမေ ကျွန်မ စေ့စပ်ပြီးပြီ"

"ဘယ်သူနဲ့ လဲ"

"ကျွန်မနဲ့ မကြာခင်ကမှ သိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ ပဲ"

"သူက ဘာလဲ"

"ဒရိုင်ဘာ"

ကျွန်မက ဆက်၍ ပြောလိုသေးသော်လည်း အချိန်မရရှိတော့ပါပေ။
အမေသည် စက်ချုပ်ရပ်လိုက် သည်။ ။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထ၍
ကျွန်မ ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ။

"စေ့စပ်ခဲ့ပြီ ဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲနဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယော
က်ကို စေ့စပ်ခဲ့ပြီ ဟုတ်လား။ ဘုရား ဘုရား။ နင်ဟာ ငါရဲ့ သေမင်းပဲ"

သူက ပါးစပ်မှ ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည် ။ ကျွန်မသည် မရိုက်မိအောင် ခုခံ ကာကွယ်ရင်းဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် သူမ၏ လက်မှ လွတ်သွားပါသည် ။ သို့ရာတွင် သူမက ကျွန်မ၏ နောက်ကို လိုက်လာပါသည် ။ ကျွန်မက အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ပြေး နေရာ အမေကလည်း အော်ဟစ်ကြိမ်း မောင်းရင်းဖြင့် လိုက်လျက်ရှိပါသည် ။ "နင့်ကို ငါသတ်မယ်။ နင့်ကို ငါသတ်မယ်" ဟု သူမက ကြိမ်းဝါးလျက် ရှိသည် ။ "နင့်ကို ငါသတ်မယ်" ဟု တစ်ခါပြောတိုင်း သူမ၏ ဒေါသသည် တစ်ဆတိုးလာပုံရသည် ။ တကယ်ပင် သူမသည် ကတ်ကြေးအကြီးတစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပေါက်လိုက်၏။ ကျွန်မက ရှောင်တိမ်း လိုက်နိုင်သဖြင့်သာ လွတ်သွားသည် ။ ကတ်ကြေးသည် နံရံကို သွားထိမှန်လေသည် ။ ထိုအခါတွင် မှ သူမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံရပြီး ထိုင်ချလိုက်ကာ ချိုးပွဲချ၍ ငိုလေတော့သည် ။

"ငါက နင့်အတွက် အစီအစဉ်တွေ အများကြီးလုပ်ထားတယ်။ ငါက နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ နင့်ကို ချမ်းသာစေ ချင်တယ်။ နင်ကတော့ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ အကောင်နဲ့ စေ့စပ်ခဲ့တယ်"

"ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ အကောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး"

ကျွန်မက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ဒါရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ ဒါရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ နင်တော့ ကံဆိုးပြီ။ နင်လည်း ငါ့လိုပဲ နိဂုံးချုပ်တော့ မှာ ပဲ။ သူဟာ နင့်ကို လက်ထပ်ပြီး ယူလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ နင်ဟာ သူရဲ့ ကျွန်ဖြစ်မယ်။ နင့်ကလေးတွေရဲ့ ကျွန်ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ နိဂုံးချုပ်တာပဲ"

"သူ့အနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စင်း ဝယ်နိုင်မှ လက်ထပ်ကြဖို့ ကျွန်မတို့ စီစဉ်ထားပါတယ်"

ကျွန်မက ဂျီနီ၏ အကြံအစည်တစ်ခုကို အမေအား ပြောပြလိုက်သည်။ ။

"မျှော်လင့်ချက်ကြီးတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ဟင်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ဒီကို ခေါ်မလာနဲ့ ။ သူ့ကို ခေါ်မလာ နဲ့ ။ သူ့ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ နင် ကြိုက်သလိုလုပ်။ နင်တို့ တွေ့ချင်တဲ့ နေရာမှာ တွေ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိုတော့ ခေါ်မလာနဲ့ " ။

အမေက မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်မှ အော်လိုက်ပြန်သည်။ ။

ထိုနေ့ညက ကျွန်မ ထမင်းမစားဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။ ။ အတော်ကြီးကို မကြည်မသာ ဖြစ်နေမိပါ သည်။ စိတ်ပျက်နေမိပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် အမေသည် ကျွန်မကို ချစ်လွန်း၍ သာ ဤသို့ ဆူပူမာန်မဲသည် ဟု ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ပြန်ဖြေမိပါသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ရှေ့ရေးအတွက် သူမက စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲထားရာ ဂျီနီနှင့် ကျွန်မ စေ့စပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ယင်းစီမံကိန်းများအားလုံးသည် ပျက်သုဉ်းသွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းစီမံကိန်း များ သည် ဘာတွေဖြစ်ကြမှန်းကို ကျွန်မက နောက်ပိုင်းတွင် သိရှိရသော်လည်း သူမကို အပြစ်မတင်နိုင်ပါ။ သူမသည် ရိုးသားခြင်းနှင့် အားကျိုးမာန်တက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် အလဲအလှယ်အဖြစ်ရရှိသည် မှာ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းမှုတို့ သာ ဖြစ်လေသည်။ ။ သို့ဖြင့် အမေသည် ကျွန်မကို သူမနှင့် မတူသော ဘဝတစ်ခုကို ဖန်တီးစေ လိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ။

အမေက သူ့ကို မတွေ့ချင်ဟု ဆိုထားသဖြင့် ကျွန်မက သူမ၏ ဆန္ဒကို လေးစားလိုက်နာခဲ့ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဂျီနီသည် ရိုးသားပွင့်လင်းမှုကို ပြသလိုသောကြောင့် သူ့ကို အမေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရမည်ဟု ဆိုပါတော့သည်။ ။ သူ၏ အလုပ်အကိုင်နိမ့်ကျသောကြောင့် အမေက မတွေ့

လိုကြောင်းကို ကျွန်မက ဖွင့်မပြောရဲသော ကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြ၍ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းခြင်းများကိုသာ ပြုခဲ့ရပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျီနိုသည် တစ်ခုခုကို ဖုံးအုပ်ထားမှန်း သိရှိသွားပြီး ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောရန် တောင်းဆိုလေတော့သည်။

"အမေက ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်ဘူး။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ သူက ကျွန်မကို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ သာ ရစေချင်တာ။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ရစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

ကျွန်မတို့ သည် သွားနေကျ လမ်းကလေးပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်မကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်ပြီး နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလေသည်။

"အင်း ဒါဟာ ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ အကျိုးတရားပဲပေါ့"

သူက ယင်းသို့ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

"စိတ်ဆိုးလား"

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မက မေးလိုက်သည်။

"ကိုယ်ဟာ သက်သက် အနှိမ်ခံရတာပဲ။ ကိုယ့်နေရာမှာ တခြားလူတစ်ယောက်သာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လည်း သူနဲ့ တွေ့ခွင့်တောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ လည်း စေ့စပ်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ အမှန်တရားကို လုပ်မိလို့ ခုလို အနှိမ်ခံရတာပဲ"

"မပူပါနဲ့ ကိုယ်ရယ်။ ကိုယ့်ကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား"

"ကိုယ်ဟာ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ အတောင့်ထည့်ပြီး မင်းနဲ့ အတူ

လိုက်သွားရမယ်။ ပြီးတော့ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းမဲ့အကြောင်း ဘာမှ မပြောရဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းအမေဟာ ကိုယ့်ကို ဝမ်းသာအယ်လဲ ဆီး ကြို လိမ့်မယ်"

ကျွန်မက သူ့ကို ဆန့်ကျင်၍ မပြောရဲပါ။ အကြောင်းမူ သူပြောနေသ ည် များက အမှန်တွေပင် ဖြစ်သည် ။

"ကျွန်မတို့ ဒီလိုလုပ်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။ တစ်နေ့ကျရင် အမေ့ ကို ဘာမှ ကြိုပြောမထားဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို ခေါ်သွားမယ်။ အမေ့ကို တစ်ခါ တည်း အံ့အားသင့်သွားစေမယ်။ အဲဒီတော့လည်း သူဟာ ကိုယ့်ကို လက် ခံပြီး တွေ့ရတော့မှာ ပေါ့။ သူ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မျက်နှာလွှဲမထားနိုင်ပါဘူး "

သို့ဖြင့် တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် ကျွန်မသည် ဂျီနီကို အိမ်သို့ ခေါ် သွားသည် ။ အမေသည် အလုပ်သိမ်း ခါစဖြစ်၍ အဝတ်များ တင်ထားရ န် စားပွဲတစ်ဖက်ကို ရှင်းနေသည် ။

"အမေရေ ဟောဒါ ဂျီနီပဲ"

ကျွန်မက သူ့ကို အခန်းထဲ ဝင်စေရန် ပြောလိုက်သည် ။ ကျွန်မက ရ န်ပွဲကြီးတစ်ခုတော့ တွေ့ရတော့မည် ဟု မျှော်လင့်ထားပြီး ဂျီနီအား အ သင့်ရှိနေရန် ပြောထားရသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မအဖို့ အံ့ဩရသည် မှ အမေ က သူ့ကို ဘေးတိုက်တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး တိုတိုတောင်းတော င်း ပြောလေသည် ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

ထို့နောက် အမေသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည် ။

"အားလုံး အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်" ကျွန်မက ဂျီနီကို ပြောလိုက်သည်

။ ပြီးတော့ သူ့ထံ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းကလေးမော့ပေးကာ -

"နမ်းပါ"

"မဟုတ်သေးဘူး။ ကိုယ့်ကို မင်းအမေ သဘောမကျဘူးဆိုတာ တကယ်တော့ အများကြီး မှန်တယ်"

သူက ကျွန်မကို တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည် ။
သူသည် မည်သည့် အချိန်တွင် မည်သည့် စကားကို ပြောရမည်ကို ကောင်းစွာ သိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ။ သူပြောသည် မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်မက ဝန်မခံဘဲ မနေနိုင်ပါချေ။ အမေသည် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာပြီး ဂျီနီအား မကြည့်ဘဲ ပြောလေသည် ။

"တို့ မှာ နှစ်ယောက်စာပဲ ချက်ထားတယ်။ မင်း ဘာမှ ကြိုပြောမထားဘဲကိုး။ ငါ အပြင်ထွက်ပြီး"

အမေ၏ စကားမဆုံးမီ ဂျီနီက ဖြတ်၍ ပြော၏။

"ကျွန်တော်က ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အက်ဒရီယာနာကို ညစာစားဖို့ အပြင်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ"

သူက ပညာတတ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလေသည် ။ အမေသည် ယင်းကဲ့သို့ တရို တသေ ဖိတ်မန္တကပြုခြင်း မခံခဲ့ရဖူးပေ။ ယင်းကြောင့် သူမသည် အတန်ကြာတုံ့ဆိုင်း၍ နေပြီးနောက် ကျွန်မအား ကြည့်ကာ

"အက်ဒရီယာနာက သွားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ "

"ဟို အောက်ဘက်က စပျစ်ရည်ဆိုင်ကို သွားကြရအောင်လား"

ကျွန်မ အကြံပေးလိုက်သည် ။

"ကြိုက်တဲ့ နေရာကိုသာ သွား"

ဂျီနီက ပြန်ပြောသည်။ ။ အမေက အဝတ်လဲရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်မတို့ ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ပါသည်။ ။ ကျွန်မမှာ ပျော်၍ မဆုံး ရှိနေပါတော့သည်။ ။ ကျွန်မသည် အရေးကြီးသော တိုက်ပွဲတစ်ခုကို အောင်မြင် လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်မက ဂျီနီထံသို့သွား၍ သူ တွန်းဖယ်မပစ်နိုင်မီမှာ ပင် အားရပါးရ နမ်းလိုက်မိပါ သည်။ ။

ကျွန်မတို့ သုံးယောက်သည် မြို့ရိုး၏ တစ်ဖက်လမ်းမျိုးရှိ ပျော်ပွဲစားရုံသို့ သွားကြပါသည်။ ။ စားပွဲတွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ဂျီနီသည် ကျွန်မကို အမှုထမ်းတော့ဘဲ အမေ့ကိုသာ စကားပြောနေတော့သည်။ ။ အမေ့ကို သူ့ဘက်သို့ ပါအောင် ဆွဲဆောင်ရန် ဖြစ်သည်။ ။ သူ၏ အကြံအစည်ကို ကျွန်မကလည်း သဘောကျမိသဖြင့် အသာပင် ဘာသိဘာသာ နေလိုက်ပါသည်။ ။ သူက အမေ့ကို "ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်" နှင့် မကြာခဏ တရိုတသေ ခေါ်ဝေါ်လျက် ရှိလေသည်။ ။ "ဒေါ်ဒေါ်သိပြီးသားပါ"၊ "ဒါတွေကို ဒေါ်ဒေါ်လို အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို အထူးပြောပြနေစရာ မလိုပါဘူး" စသည် ဖြင့် သူက အမေ့ကို ဘဝင်ခိုက်နေစေပါသည်။ ။ အမေ သည် ကျွန်မ အရွယ်လောက်တုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်မထက် ပိုလှပလိမ့်မည်ဟု ပင် သူက သူမကို မြှောက်ပင့် နေသည်။ ။ အမေသည် မျက်လုံးကလေး တလက်လက်နှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။ ။ သူမ၏ ဘဝတွင် ယခုကဲ့သို့ တရိုတသေတလေးတစား ဆက်ဆံခံရခြင်းသည် ယခုအကြိမ်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ သူမ၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော နှလုံးသားသည် သူ၏ စကားလုံးများကို ချုံမြိန်စွာ လက်ခံလျက် ရှိလေသည်။ ။

သို့ရာတွင် ဂျီနီက သူ့သခင်မ အဘယ်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝကြောင်းကို

ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေသောအခါ တွင် ကား အမေသည် ငိုငို၍ ကျသွားပြန် တော့၏။ စိတ်ပျက်သော၊ မကျေနပ်သော အမူအရာများ သည် ပေါ်လာ ပြန်တော့၏။ ယင်းစည်းစိမ်ဥစ္စာများကို မနာလိုဝန်တိုရှိပြီး သူ့သမီးက လူဆင်းရဲတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ရတော့ မည့် အရေးကို တွေးမိသဖြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ဂျီနီအား အမေ့အပေါ် သဘောထားကို မေးမြန်းကြည့်မိပါသည်။ ။ သူက အမေ၏ အယူအဆ အတွေးအခေါ်များ ကို လက်ခံနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ယင်းအယူအဆများ သည် ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းခြင်းမှ ပေါက်ဖွားလာခြင်းများ သာ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလေသည်။ ။ ဤကား ကျွန်မ၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် တထေရာတည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမေ့အပေါ်တွင် နားလည်မှုရှိသဖြင့် သူ့အား လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူး တင်ပါ သည်။ ။

ယင်းကြောင့် ပင် ကျွန်မသည် သူ၏ ချစ်တင်းနှီးနှောမှု ရဲတင်းလာခြင်း၊ မေတ္တာနယ်မြေ ကျူးကျော်လာ ခြင်းများကို ယခင်အခါ ယခင်လူများ တုန်းကကဲ့သို့ မခုခံ မတွန်းလှန်မိတော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။ ။ ထို့ပြင် ကျွန်မအနေနှင့် ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချစ်တင်းနှီးနှောမှုအခြေအနေ မြင့်မားလာရခြင်းသည် ကျွန်မ ကိုယ်၌ ကလည်း စိတ်ပါလက်ပါရှိသောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် သည် သူ့အလိုလိုပင် ဖြည်းလေးစွာဖြင့် တက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒရောသောပါးနိုင်မှု၊ ရှေ့လော ကြီးမှုတို့ လုံးဝ မပါရှိပါချေ။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ကားကလေးနှင့် လျှောက်လည်ခဲ့ကြစဉ်များ တွင် သူသည် ကျွန်မ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် လည်ပင်းတို့ ကို နမ်းရုံ ရှုပ်ရုံလော

က်ဖြင့်သာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့မနက်တော့ သူ သည် ကျွန်မကို နမ်းနေရင်းဖြင့် သူ၏ လက်များ သည် ကျွန်မ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ကိုင်စမ်းလျက် ရှိလေ သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ သည် အေးအေးစိမ့်စိမ့်ကလေးရှိလာသဖြင့် သူ့ကို ကျော်လွန်၍ ကားမှန် ကို ကြည့်လိုက် တော့ ကျွန်မ၏ ရင်သားတစ်ဖက်သည် အဖုံးအလွမ်း က င်းမဲ့လျက် ရှိသည် ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ကျွန်မက ရှက်သွားသည်။ သို့ရာ တွင် ကျွန်မဟာ ကျွန်မလည်း ပြန်၍ မဖုံးချင်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်မ စနိုး စနောင့် ဖြစ်နေ မှန်း သိသော် ဂျီနိုက ချက်ချင်းပင် ဟင်းလင်းပွင့်နေ သော အင်္ကျီနှစ်စကို ရင်သားပေါ်သို့ ပြန်ဆွဲစေလိုက်ပြီး ကြယ်သီးများကို လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပြန်၍ တပ်ပေးပါသည်။ ယင်းအပြုအမူအတွက် ကျွန်မက သူ့ကို ကျေးဇူး တင်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤအကြောင်းများကို အိမ်ပြန်ရောက်၍ စားမြုံ့ပြန်ကြည့်သောအခါတွင် ကျွန်မ၏ ရင်မှာ တ လှုပ်လှုပ်ဖြစ် လာပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းများ လည်း ရှိလာသည်။ နောက်နေ့တွင် လည်း သူသည် အရင်နေ့ကအတိုင်း ပြုမူပြန်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် တော့ ကျွန်မက ကြည်နူးခြင်းရှိ လာပြီး ရှက်ရွံ့ခြင်း လျော့နည်းသွားတော့၏။ ထိုအခါမှ စ၍ ကျွန်မသည် သူ၏ ဇောဆန္ဒအရ ပြုမူခြင်းများ နှင့် ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီး သွားပါတော့၏။ အကယ်၍ သာ သူသည် ပြုမူနေကျအတိုင်း မပြုဘဲနေခဲ့လျှင် ကျွန်မကို မချစ်လေတော့ပြီလား ဟု ပင် မှတ်ထင်မိပါတော့သည်။